

За багато років праці в культурно-освітньому закладі мене звело життя з багатьма чудовими, талановитими людьми. Так склалося, що більшість з них були і є представниці прекрасної статі.

Зокрема, колоритною постаттю є моя землячка Г. Ю. Славинська – неперевершена ткаля, щиро закохана у справу, яка приносить їй душевну насолоду, а іншим дарує радість споглядання її творчого доробку. «Я без ткацького верстата, як шофер без машини, або пілот без літака», – так говорить Галина Юхимівна про свою відданість ткацькому ремеслу, чи, точніше сказати, мистецтву.

Цього року під час проведення одного святкового заходу ми запросили у наш сільській клуб цю талановиту ткалю. Її роботи було представлено на виставці доробків місцевих народних умільців, а сама Г. Ю. Славинська погодилася дати майстер-клас юним та молодим односельчанам. Тут їй була найпершою помічницею невістка Галина Григорівна, яка вже перейняла від свекрухи секрети ткацької творчості.

І в присутності багатьох односельчан почався майстер-клас. Ганна Юхи-

ЗАХОПЛЕННЯ, ЩО ПЕРЕРΟΣЛО У ТВОРЧИСТЬ

мівна поснувала одну «губку», а це майже чотири метри майбутньої доріжки. Навивати нитки слід щонайменше трьом жінкам. Отак ми навивали доріжку на підлогу, яка виготовляється зі шматків поношеного одягу. А вже якщо вдається десь дістати нових фабричних відходів ткацького виробництва, то виготовлена з них річ має дуже пристойний вигляд.

Спільними зусиллями змотали виткані «губки». По завершенню всього процесу з'явиться чудова доріжка, яка прикрасить чиюсь світлицю. А всі причетні до її творення і ті, хто

лише спостерігав за цим неповторним та цікавим процесом, відчули справжнє естетичне задоволення, отримали неповторні враження. Вони сердечно дякували Г. Ю. Славинській за майстер-клас.

Продовжуючи тему, пригадую, як колись мені доводилося допомагати своїй свекрусі ткати доріжки. З тих пір вже минуло багато літ, тож нині, коли я у своїй оселі ступаю по виготовлених тоді доріжках, у моїй душі виникає почуття, ніби я йду босоніж по запашній м'якій травичці.

Повернувшись знов до розповіді про Галину Юхимів-

ну і захоплення її життям. Спочатку вона виготовляла тканини, рушники, доріжки, бо була у неї чималенька сім'я. Треба було шукати засоби, щоб забезпечити її усім необхідним для більш-менш нормального життя. Але з часом працююча і талановита жінка усім своїм еством поєдналася з цим захоплюючим ремеслом, яке переросло у творчість. Її оригінальні вироби успішно демонструвались на районних та обласних виставках, вони вже є за кордоном.

І хоча майстриня наткала чималий сувій своїх років, але досі її руки – справні, очі – гострі, а думки сповнені мудрості, оптимізму і пошуку нового у справі, яка стала для неї способом життя. Тому Г. Ю. Славинська завжди готова виконати прохання односельчан – виготовити на ткацькому верстаті той чи інший виріб. Вже вона наткала їх дітям, внукам і всім добрим людям.

Тож на завершення своєї розповіді про цю працюючу і світлу душею жінку хочу щиро побажати їй міцного здоров'я і ще багато років творчої праці, яка приносить їй задоволення, а іншим – велику радість.

**Валентина ХІМІНА,
завідуюча Білківським
сільським клубом.**